

Сумно садинокому сонцю у безкраїх облаках. Що тільки наверхнеться ід котрій зіроньці, так сейчас вона тахне, гасне, щезає з-перед його гарячого лица. Що тільки надлетить у полуменях гарячки ід тьменній ночі і в обіймах приголубить її хоче, утікає вона яркою блискавкою, не глянувши йому навіть в лице. І з досади плаче палке, гордовите сонце ранньою росою.

Ні з ким йому поговорити, ні з ким в парі погуляти... Сумно йому, садинокому...